

hvad der er blevet vedtaget i Folkethinget. Det stiller sig for mig som en Hovedbetingelse for at komme til en Overenskomst med Is- lænderne om, at de skulle overtage Styrelsen af deres særlige Anliggender, at man bringer dem i en saadan Stilling, at de ikke for Fremtiden behøve at henvende sig til Rigs- dagen eller til Kongeriget med Anmodning om pecuniær Assistance. Det faste Bidrag maa altsaa med andre Ord være et saadant, at det ikke i Fremtiden, naar det midlertidige Bidrag er bortfaldet, behøver at forhøjes. Det er en Selvfølge, at det maa være en Skønssag, hvor stort det faste Tilskud nu af denne Grund behøver at være, men det er ganske vist — og det ville vistnok ogsaa de fleste af de her Tilstedeværende indrømme — at ved et Tilskud af 15,000 Rbd. vil Island ikke i et Tidsrum af 30 Aar kunne arbejde sig op til at faae, hvad det kan nøies med. Indvendingerne imod Størelsen af det af Regjeringen foreslaaede faste Tilskud ere blevne hentede fra Sagens Historie, det vil nemlig sigte fra de Udtalelser, som fremkom fra den af Regjeringen i 1861 til at afgive Betænkning om Islands finantzielle Forhold til Danmark nedsatte Commission. Denne Commission havde imidlertid, som min ærede hæv- værende Collega i samme (Hjerring) allerede har oplyst, kun det Hverv at yttre sig om det finantzielle Forhold. Der forelaa ikke dengang fra Regjeringens Side nogen bestemt Beslutning om at overdrage Island selvstændigt at styre sine egne Anliggender, idetmindste ikke nær i det Omfang, som der her er Tale om. Hvad den nævnte Commis- sion altsaa nærmest havde at tage under Overvejelse, var, om Island kunde bære sig selv, og om det i den nærmeste Fremtid trængte til Tilskud fra Danmark. Herved maa des- uden, hvad der ogsaa er blevet fremhævet, er- indres den særdeles krasse Maade, hvorpaa den Mand, der i Commissionen nærmest sølte sig kaldet til at varetage Islands Tarv, op- traadte, og de ganske overdrevne og urimelige Fordringer — dette er ligefrem min Mening — hvormed han fremkom. Dette kunde ikke Andet end influere paa Commissionens øvrige Medlemmers Opfattelse. Det var ganske na-

turligt, naar denne Mand traadte op og sagde, at Island, paa Grund af hvad der var skeet i Fortiden, havde et stedsevarende Krav paa 120,000 Rbd. aarlig af Danmark, at man da fristedes til at svare: „J have ikke Krav paa Noget, og der kan kun være Tale om, at J af Villighed faae deels et fast Tilskud, hvis Omfang af Hensyn til tidligere Handlinger, hvis Følger endnu kunne vurderes, sættes til 12,000 Rbd. — hvad jo svarer til Ind- tægterne af det Gods, som i sin Tid havde været henlagt til Islands Skolevæsen — deels, da J ikke i den første Tid kunne nøies dermed, endvidere et midlertidigt Tilskud“. Nogen Bestræbelse for, at Island maatte blive stillet saaledes ved den finantzielle Ordning, som der dengang var Tale om at foreslaae, at det ikke senere skulde kunne blive nødsaget til paany at henvende sig til Regjering og Rigsdag om yderligere Tilskud, var der paa den Tid ingen Anledning til, thi der var dengang ikke Tale om en fuldstændig Udson- dring af Islands finantzielle Forhold. Spørgs- maalet om, hvorvidt Tilskudet skulde være fast eller midlertidigt, havde derfor i Realiteten den- gang ogsaa kun ringe Betydning. Naar de Tilskud lægges sammen, som allerede dengang af de to Minoriteter i Commissionen bleve foreslaaede, saa faaer man en Sum paa 42,000 Rbd. Men nu spørger jeg, om det da er saa ganske overraskende og forbausende, at disse 42,000 Rbd. efter 8—9 Aars Forløb, og efterat den is- landske Forsamling har havt Leilighed til at yttre sig, ere stegne til 60,000 Rbd. Det er dog ikke saa vidunderligt eller inconsequent, som man synes at mene. Det maa vel mær- kes, at det for Rigsdagens Bedkommende kan være temmelig ligegyldigt, om det Tilskud, der bevilges, er fast eller ikke; thi, hvad vi kalde fast Tilskud, er dog ikke Andet end, hvad der kan forandres ved Lov, og Rigsdagen kan jo være forvisset om, at, naar Omstændighederne blive af den Art, at Tilskudet kan ned sættes, da ville altid saavel Regjeringen som Rigs- dagen, der jo blive den bestemmende Myndig- hed, let komme overeens om enten at ned sætte Tilskudet eller at ioversætte den Forholdsregel, som mange Gange har været omtalt, men